

شهروند وقتی فیلم متری شیش‌ونیم در اواخر اکتامیه جشنواره به‌عنوان بهترین فیلم از نگاه مردم معرفی شده در آذهان بسیاری این پرسش پدیدار شد که چگونه فیلمی که مردم و منتقدان و کارشناسان آن را بشدت پسندیده‌اند جز دو جایزه تقریباً فرعی از جوایز جشنواره نصیبی نمی‌برد و در سوی دیگر ماجرا فیلمی که به‌خصوص بازی هایش مصداق تصنع بود، جوایز اصلی جشنواره را درمی‌کند؟ فیلم‌هایی که در رده اول و دوم انتخاب مردم قرار گرفتند، اما با بی‌توجهی داوران قافیه را به فیلم ترگس آبیار باختند. شاید به دلیل این ناپدیدگرفتن هم بود که در اواخر مراسم سعید روستایی یاد دشواری‌های ساخت فیلم افتاد و خطاب به وزیر ارشاد گفت: «پشت دستم را داغ می‌کنم که از این به بعد، پلیس از جلوی دوربینم نه از پشت آن رد شود.»

حرف حساب

مردم یا مسئولین مسأله این است!

و این هم بدشانس‌های سی‌وهفتمین جشنواره فیلم فجر

سر خپوست خوب سر خپوست مرده است

در فیلم تنابنده به نمایش گذاشت و یکی از شانس‌های اصلی دریافت سیمرغ بهترین بازیگر زن بود، اما الناز شاکر دوست گوی سبقت را از او ربود.

حسن پورشیرازی: هنرمندی ادعا:

حسن پورشیرازی از آن بازیگرهاست که در نقشی می‌درخشند، اما آن قدر که باید و شاید خوش شانس نیست. او یکبار در بیست‌ودومین جشنواره فیلم فجر برای بازی در فیلم «مهمان مامان» به کارگردانی داریوش مهرجویی نامزد دریافت سیمرغ بهترین بازیگر نقش اول مرد بود، اما موفق نشد این جایزه را دریافت کند. پورشیرازی امسال بعد از ۱۵ سال نامزد دریافت سیمرغ بهترین بازیگر مکمل در فیلم «قسم» بود، اما استاد پیشکسوتش علی نصیریان رقیب جدی بود که موفق شد سیمرغ را با خود به خانه ببرد.

فیلم قصر شیرین به کارگردانی رضامیر کریمی:

«قصر شیرین»، رضامیر کریمی فیلم دلنشینتی بود با فیلمنامه‌ای ساده و کم‌نقص. این فیلم که سیمرغ بهترین فیلمنامه‌ها را از آن خود کرد، شایسته دریافت چند سیمرغ دیگر از جمله سیمرغ بهترین فیلمبرداری بود.

حامد بهداد: بازیگری برای تمام فصول

بهداد امسال در میان غول‌های تئاتری محصور شده بود، اما او در «قصر شیرین» چنان درخشید که بازی درخشانش به یاد خواهد ماند و در لیست بهترین بازی‌ها ماندگار می‌شود. او حالا وارد دوره جدیدی از بازیگری شده است. در سال‌های اخیر بازی‌هایی به نسبت کنترل شده و درونی از حامد بهداد دیدیم و این یعنی او قرار است نوع دیگری از بازیگری را هم تجربه کند.

ژیلای شادی: استعدادی جدید

ژیلای شادی یکی از استعدادهای سینمای ایران است. او که پیشتر در آثاری چون «رودی از فصل‌های من گذشت»، «روزهای نازنجی»، «پرسه در حوالی من»، «لرد»، «باغ بی برگی»، «فصل فراموشی فریبا»، «خاکستر و برف»، «دلنگی‌های عاشقانه» و «رویدین در باد» به‌عنوان «بازیگر» حضور داشته است، یکی از شانس‌های سیمرغ بهترین بازیگر نقش مکمل زن بود، اما در رقابت تنگاتنگ در جشنواره سی‌وهفتم موفق به شکست فرشته صدر عرفایی نشد.

یونادین و نیوشا علیپور: کودکان خوش آتیه

دو کودکی که امسال با درخشش بی‌ظنیشان در فیلم «قصر شیرین» داوران جشنواره را مجاب کردند و توانستند نامزد سیمرغ بهترین بازیگر مکمل زن و مرد شوند، اما در نهایت سیمرغ به آنها نرسید. بسیاری از منتقدان و اهالی سینما معتقد بودند که داوران نباید به سادگی از بازی این دو بازیگر می‌گذشتند و شاید بهتر بود دیپلم افتخاری به این دو بازیگر خردسال اهدا یا به گونه‌ای در اکتامیه از آنها تقدیر می‌شد.

مریم نراقی | سی‌وهفتمین جشنواره فیلم فجر برای برخی از فیلمسازان و بازیگران نماد بدشانسی بود، چرا که امسال تعداد فیلم‌های قابل قبول بیشتر از سال‌های گذشته بود و همین موجب شد خیلی‌ها آن طور که باید دیده نشوند. امسال در جشنواره فیلم‌هایی بودند که اگر در جشنواره سال گذشته شرکت می‌کردند یا شاید اگر به جشنواره سال آینده می‌رسیدند، می‌توانستند رکورددار دریافت سیمرغ باشند یا حداقل این گونه مظلوم از گردونه رقابت کنار نروند. بدشانس‌های این دوره را مرور می‌کنیم:

فیلم سر خپوست به کارگردانی نیما جاویدی:

یکی از بدشانس‌ترین‌های جشنواره «سر خپوست» بود؛ فیلمی قابل تامل و متفاوت که حرف‌های زیادی برای گفتن داشت. نیما جاویدی کارگردانی است که بعد از ساخت فیلم ضعیفی چون «ملبورن»، در دومین تجربه‌اش همه را شگفت‌زده کرد. «سر خپوست» چندین پله از نخستین فیلم جاویدی بالاتر بود. او مسیری را که شاید در بهترین حالت با ساخت سه چهار فیلم دیگر می‌توانست طی کند در دومین ساخته‌اش طی کرد، اما امسال سال مناسبی برای حضور او نبود. «سر خپوست» اگر در جشنواره‌های دیگر بود، می‌توانست سیمرغ‌های بهترین صدابرداری، طراحی صحنه، طراحی لباس، طراحی گریم، موسیقی متن، فیلمبرداری و بهترین بازیگر زن (پریناز ایزدیار) را از آن خود کند.

نویده محمدزاده: یک سر خپوست جنگجو:

او یکی از بدشانس‌ترین‌های جشنواره امسال بود. از بازی بدون نقص محمدزاده در «سر خپوست» نمی‌شود گذشت و کاراکتر جذابی که در آن ایفای نقش کرد. نویده محمدزاده آن قدر باهوش هست که امسال با بازی در «سر خپوست» توانست خودش را از مهلکه بازی در نقش‌های یکنواخت رها کند و روی دیگری از خود را نشان دهد. او امسال بازی را به ریفیق شفیقش واگذار کرده و تن شکیبایی‌سیرمی را که می‌توانست در دستان نویده باشد از آن خود کرد. این از معدود دفعاتی است که به جرات می‌توان گفت نویده تنها از این اتفاق نراحت نیست بلکه خوشحال است. چون هوش ریفیق قدیمی‌اش، مانند خود او سال‌ها روی صحنه تئاتر خاک خورده و با چند سال فاصله قرار است در مسیر نویده محمدزاده قدم بردارد. هوش شکیبیا حالا در لیست چند جوان اول فرورش سینماست.

فیلم قسم به کارگردانی محسن تنابنده:

تنابنده امسال یکی از خوش‌سرسر و شکل‌ترین فیلم‌ها را به نمایش گذاشت. «قسم» از معدود فیلم‌های جشنواره سی‌وهفتم بود که فیلمنامه‌ای غیراقتباسی و بی‌نقص داشت و سوزهای نسبتاً بزرگ که داستانش تا پایان فیلم مخاطب را همراه می‌کرد. «قسم» شایسته دریافت جایزه بهترین فیلمنامه و بهترین تدوین بود.

مهناز افشار: روی ریل موفقیت:

دومین بدشانس امسال کسی نیست جز مهناز افشار. او به‌عزم بسیاری از منتقدان یکی از بهترین و سخت‌ترین بازی‌هایش را

چهره

اجرای محمدرضا شهیدی فرد در اکتامیه جشنواره فیلم فجر انتقادهای زیادی در پی داشت ولی چیزی از ارزش‌های شما کم نشد استاد!

سحاب شکیبیا اقلاده این را حکم می‌کند که وقتی می‌خواهید جشنواره‌ای را با حداقل حاشیه و دردسر برگزار کنید و با سلام و صلوات به انتباه برسانید، لازم است از این فرمول استفاده کنید: بی‌خیال پیشنهاد وسوسه‌انگیز برگزار کنید. جشنواره در ایران مال شوید و سینماگالری ملت را به همگان قالب و توجیه کنید، از هرگونه رفتار و گفتار حاشیه‌ساز توسط اجراکنندگان و شرکت‌کنندگان پیشگیری کنید، موضعگیری‌ها درباره همه‌چیز را با تذکر دلسوزانه به حداقل برسانید و سرانجام، در تقسیم جوایز جشنواره هم به همه فیلم‌های مهم توجهی نسبی کنید. در این شرایط، اجرای اکتامیه هم «باید» به عهده محمدرضا شهیدی فرد گذاشته شود. چرا؟ چون او تجربه برگزاری جشنواره‌ها و برنامه‌های زنده فراوانی دارد، مرضی‌الطرفین است، اجرای موقر و آرامی دارد، خوش‌لباس و بی‌اداست، طرح لباس اختصاصی و بیخ شلوغ اینستاگرام ندارد و در نتیجه از فن بیخ و هواداران سینه‌چاک خبری نیست، هنرمندان را به خوبی می‌شناسد، از سینما و تصویر سردرمی‌آورد، سلیقه بصری و کلامی دارد، با مزه نیست ولی شوخی‌های محدود و پذیرفتنی‌ای دارد، حواسش پشدد به محدودیت‌های بخش زنده تلویزیونی و البته روابط عرف مردانه و زنانه هم هست و خلاصه همیشه و در همه‌لحظه‌ها «جواب» می‌دهد!

اما انکار از قضا سرکنگبین صفرا فزود؛ شهیدی فرد دقیقاً همانی شد که نباید و انتظارش نمی‌رفت. اجرای پشدد در چشم همه فرو رفت و انتقادهای زیادی برانگیخت. این که چقدر از این اظهارنظرها و نقدها درست است یا به‌دور از انصاف، حرفی نیست ولی شاید خود استاد هم بعد از تماشای مجدد بخش‌های بسیاری از اجراش در اکتامیه قبول کند که شب بیست‌وسوم بهمین وقت او نبود! اجرای شهیدی فرد با محدودیت‌هایی که به دلیل شیوه کارگردانی و اجرای مراسم برایش پدید آمده بود، پشددت کسل‌کننده از آب در آمد. اعلام برندگان توسط داوران (به سبک جشنواره‌های خارجی) دستش را برای هیجان‌سازی یا ارتباط با تماشاچیان بست. تلاش برای ساختن هیجان پوشالی، سرانجام به فاجعه اعلام سیمرغ بهترین بازیگر مرد ختم شد که حال همه را به هم زد. تاسف‌انگیزتر سوتی‌های گاه و بی‌گاهی بود که از کسی چون شهیدی فرد انتظار نداشتیم؛ اشتباه در نام بردن فیلم‌ها و برنده‌ها، اشتباه‌هایی در اشاره به خیس شدن چندباره چشم ترگس آبیار و ایجاد سوءتفاهم در شنوندگان، اغراق در احترام یا تمجید از حاضران که بیش از وسواس و خودداری‌های گذشته‌اش بود.

حالا این اشتباه در شیوه اجرا و ایرادات رخ داده را بگذارد کنار شوخی‌هایی که در نمی‌آمد و بی‌نظمی‌هایی که معمول جشنواره‌های ایرانی است تا حق بدهید که با چه ملغمه‌ای در مهم‌ترین گردهمایی هنری کشوری طرفی بودیم. شهیدی فرد خوش‌سابقه‌تر از آن است که با یک اجرای بد، چیزی از ارزش‌هایش کم شود! راستش ما اجرای درست و قابل‌قبول ایرانی در این نوع برنامه‌ها در ذهن نداریم، ولی شهیدی فرد بسیار باهوش‌تر از آن است که برای سال آینده دوباره در این فرمول امتحان پس داده مدیران جشنواره قرار بگیرد. او تا حسین پاکدل شدن بسیار فاصله دارد.

در هر بار تمرین پناهگیری، در محل‌های امن پناهگیری کنید تا انجام این عمل در زمان وقوع زلزله، نیاز به صرف وقت نداشته باشد.

ویژه جشنواره فیلم فجر

۹ شهروند

چهارشنبه ۲۴ بهمن ۱۳۹۷ | پنجمین جشنواره فیلم فجر | شماره ۱۶۱۹
www.shahrvaran.com | ir

پیش از فجر

محسن امیر یوسفی به «شهروند» می‌گوید فیلم او کامل‌ترین کارش است

«آشغال‌ها» بدون سانسور

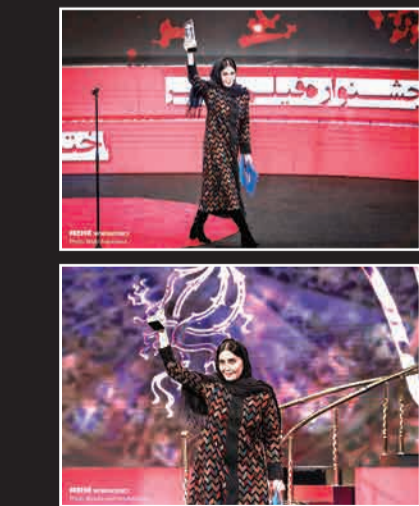
قرار بود سانسور شود همان پنج سال قبل اکران می‌شد

نورا بیگ | وزارت ارشاد بالاخره در برابر آشغال‌های دوست‌داشتنی کوتاه آمد و نامه‌ها و درخواست‌های اهالی فرهنگ و هنر و رسانه برای اکران آن جواب داد. دو روز بعد از سی‌وهفتمین دوره جشنواره فیلم فجر؛ یعنی از چهارشنبه، ۲۴ بهمن ماه و همزمان با چهلمین سالگرد انقلاب اسلامی، اکران آشغال‌های دوست‌داشتنی به کارگردانی محسن امیر یوسفی آغاز خواهد شد. البته نامه‌نگاری‌های این چند سال فقط مثبت و برای مجوز اکران نبوده‌اند! اعضای کمیسیون فرهنگی مجلس در سال ۹۳ به وزارت فرهنگ و ارشاد نامه نوشتند تا جلوی اکران این فیلم در جشنواره فیلم فجر گرفته شود و به همین دلیل هر بار مشکلی سر راه کارگردان و تهیه‌کننده می‌افتاد. فیلمی که هم در دولت احمدی‌نژاد از حضور در جشنواره بازمانده بود و هم در دولت روحانی؛ حالا در انتظار

روزهای خوب آینده است. محسن امیر یوسفی، کارگردان این فیلم هم در آستانه اکران به «شهروند» می‌گوید که فیلم بدون سانسور در سینما نمایش داده می‌شود: «اگر قرار بود با سانسور اکران شود همان پنج سال پیش اکران می‌شد. اکران عادی است یعنی در گروه سینمایی اکران می‌شود و تا زمانی هم که به کف فروش برسد، اکران ادامه خواهد داشت.» این کارگردان در ماه‌های گذشته سعی زیادی کرد که فیلم در سی‌وهفتمین جشنواره فیلم فجر شرکت داده شود و وقتی با مخالفت مدیران جشنواره روبه‌رو شد، به این ماجرا اعتراض کرد اما فقط اعتراض‌ها و گلایه‌ها از جانب خودش نبوده؛ سال گذشته هیأت‌مدیره مجمع فیلمسازان در آستانه جشنواره در نامه‌ای خطاب به رئیس سازمان سینمایی جلوگیری از ظلم مضاعف در حق فیلم «آشغال‌های دوست‌داشتنی» و فیلمسازش را خواستار شد تا شاید فیلم در جشنواره نمایش داده شود: «محسن امیر یوسفی فیلمساز است که در این مدت نه فیلمی ساخته و نه برای ماهی گرفتن از آبی که معمولاً به دست مسئولان گل‌آلود می‌شود، اقدامی کرده است. آیا این منادت و خوب‌بختنداری ایشان بهترین دلیل برای حضور فیلم مظلوم او در جشنواره امسال نیست؟» بعد اما محسن امیر یوسفی برای جلوگیری از حاشیه‌ها از شرکت در این جشنواره انصراف داد. قبل از آن در سال ۹۴ شهاب حسینی به عنوان مشاور دبیر جشنواره معرفی شد اما خیلی زود از این سمت استعفا کرد و دلیل این کناره‌گیری را موضع‌گیری دبیر جشنواره سسی و چهارم فیلم فجر در قبال فیلم «آشغال‌های دوست‌داشتنی» و اطلاق اصطلاح «عضل» به این اثر که با مجوز قانونی وزارت ارشاد ساخته شده، اعلام کرد. در کنار همه اینها صابر ابر یادداشتی در این باره نوشت و هراز چندگاهی هم به این فیلم اشاره کرد؛ حتی در جشنواره امسال. او در نشست رسانه‌ای فیلم «مسخره‌باز» پیش‌بینی کرد که

فیلم «آشغال‌های دوست‌داشتنی» روزی در بهترین سینماهای کشور اکران می‌شود. در نهایت بعد از همه قهر و آشتی‌ها فیلم آشغال‌های دوست‌داشتنی با بازی شهاب حسینی، هدیه تهرانی، صابر ابر، حبیب رضایی و نگار جواهریان در شرایطی به نمایش گذاشته می‌شود که از هفته‌های قبل تیزر آن ساخته شده بود و چند روز قبل هم از پوستر آن رونمایی شده. ظاهراً عوامل فیلم خبر داشتند که فیلم به چهلمین سالگرد انقلاب خواهد رسید.

رسانه‌ها و کارشناسان در فضای مجازی از لباس خوش‌آب‌ورنگ، ساده و البته جذاب الناز شاکر دوست‌خیلی تعریف کرده‌اند و او را یکی از خوش‌پوش‌ترین نندگان سیمرغ در سال‌های اخیر نامیده‌اند.

این هم عوامل فیلمی که جایزه چندانی نبرد، اما فیلم منتخب مردم شد. اتفاقی که نشان می‌دهد مردم کاری به این ندارد که چه کسی یا چه نهادی از یک فیلم حمایت کرده. فیلم اگر خوب باشد پاداشش را می‌گیرد. مثل فیلم متری شیش‌ونیم.

فرشته صدر عرفایی نمی‌دانست مواظب سیمرغش باشد یا مواظب خودش که زیر بار سنگین احساسات ریمار امین فر در حال نابود شدن بود! اما خدایا! پیش صدر عرفایی فکرش را هم نمی‌کرد که جایزه گرفتنتش ممکن است یک نفر را از این قدر خوشحال کند و کره خیلی وقت‌ها پیش این سیمرغ را گرفته بود!